ΑΔΩΝΙΣ ΚΥΡΟΥ
Διευθυντὴς (1898—1918)

ΕΣΤΙΑ

ΑΧ. ΚΑΙ Κ. ΚΥΡΟΥ
(Διευθυνταί)

ΑΘΗΝΑΙ — Ἔτος ΜΒ'. — Ἀριθμὸς 15441 | Γραφεῖα Ἀνθίμου Γαζῆ 7.-Τηλ. 20-481 (Λογιστήριον 20-482) | Ἑσπέρα Σαββάτου 11 Ἰουλίου 1936

ΜΕΤΑΞΥ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΧΘΡΩΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Ἡ ἀηδία μὲ τὴν ὁποίαν ὁ Ἕλλην φορολογούμενος ἀναγινώσκει συνήθως τὰ πεπραγμένα τῶν κοινοβουλευτικῶν ἐπιτροπῶν, ὅπου ἡ πρὸς διασπάθισιν τοῦ δημοσίου χρήματος τάσις τῶν κ. κ. πατέρων τοῦ Ἔθνους, ἔφθασε μέχρι τοῦ σημείου ὥστε νὰ ὑποβάλλωνται σωρηδὸν τὰ νομοσχέδια προσωπικῶν συντάξεων, ὑπὲρ ἀτόμων οὐδαμοῦ τοῦ κόσμου δικαιουμένων εἰς τοιαύτην σύνταξιν—ἡ συνήθης, λέγομεν, ἀηδία ἐπετάθη σήμερον ἐκ τῆς εὐκολίας μὲ τὴν ὁποίαν ὁ κ. Σοφούλης καὶ οἱ ἄλλοι βουλευταὶ κατεφέρθησαν κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς Δικαιοσύνης, διότι ἐτόλμησε νὰ συλλάβῃ ἕνα κακοποιὸν στοιχεῖον, ποὺ ἔτυχε νὰ ἐκλεγῇ βουλευτὴς διὰ τοῦ ἀναρχικοῦ συστήματος τῆς Ἀναλογικῆς.

Καὶ ἡ μὲν γνώμη τοῦ κ. Σοφούλη εἶνε ἀδύνατον νὰ συζητη , σοβαρῶς, λόγῳ τῆς μεγάλης ἡλικίας τοῦ Ἀρχηγοῦ τῶν Φιλελευθέρων, ἥτις καὶ εἰς ἡμᾶς ἐπιβάλλει κάποιον σεβασμὸν πρὸς τὴν πολιάν του κόμην καὶ τὰ 80 σχεδὸν ἔτη του. Ἀποροῦμεν ὅμως, πῶς τὰ νεώτερα μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς, τὰ ὁποῖα θὰ ἔπρεπε νὰ ἐντρέπωνται διότι πρόσωπον ἀναρχικὸν ὡς τὸ συλληφθὲν ὑπὸ τῆς Εἰσαγγελίας Πειραιῶς, ἀποκαλεῖται «συνάδελφός» των, ἐδέχθησαν τόσον εὐχερῶς νὰ ἐνισχύσουν τὰς μωρὰς διαμαρτυρίας ἑνὸς ἄλλου διαπρεποῦς «συναδέλφου» των, φέροντος ἀρκετὰς ἐπίσης καταδίκας εἰς τὴν ράχιν του καὶ καταφερομένου κατὰ τῆς Δικαστικῆς Ἀρχῆς, διότι ὁ «κύριος» Μανωλέας, ἐξωθήσας τὸν ὄχλον εἰς ἐπίθεσιν κατὰ τῆς Εἰσαγγελίας Πειραιῶς, συνελήφθη καὶ παρεπέμφθη διὰ κανονικοῦ βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν Πλημμελειοδικῶν εἰς δίκην. Εἶνε—λέγουν—πρωτοφανὲς νὰ καταργῇ ἡ ἀπόφασις τῶν Πλημμελειοδικῶν τὴν βουλευτικὴν ἀσυλίαν, εἶνε ἀντισυνταγματικόν, εἶνε ἀξιοθρήνητον, εἶνε — καὶ τί δὲν εἶνε. Καὶ πρέπει, συμφώνως πρὸς τὴν ἀξίωσιν τοῦ κ. Σκλάβαινα, νὰ ἐξουσιοδοτήσῃ ἡ Ἐπιτροπὴ τὸν κ. Σοφούλην, ὅπως ζητηθοῦν ἀμέσως ἐξηγήσεις παρὰ τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης. Τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐγένετο, τοῦ κ. Σοφούλη καθησυχάζοντος τοὺς ἐρεθισμένους «συντρόφους» μὲ τὰς λέξεις: «Ὅ,τι πρέπει νὰ γίνῃ, θὰ γίνῃ. Νὰ εἶσθε βέβαιοι!»

Ἐννοεῖται ὅτι καὶ ἀπὸ καθαρῶς τυπικῆς ἀπόψεως οἱ πατέρες τοῦ Ἔθνους ἦσαν ὡς συνήθως ἀμελέτητοι—ἀντάξιοι τῶν κομμουνιστῶν συντρόφων, οἱ ὁποῖοι τοὐλάχιστον ἔχουν καὶ κάποιο ἐλαφρυντικὸν ὡς ἀγράμματοι καὶ ἀμόρφωτοι ποὺ εἶνε συνήθως. Τὸ ἰσχύον Σύνταγμα δὲν προστατεύει τοὺς ἀναρχικοὺς καὶ τοὺς ὑπονομευτὰς τοῦ Κράτους. Λέγει ἁπλῶς ὅτι «βουλευτὴς δὲν διώκεται διαρκούσης τῆς βουλευτικῆς συνόδου» εἰμὴ κατόπιν ἀδείας τῆς Βουλῆς. Τὸ ὅτι δὲ ὁ κ. Μανωλέας ἐν τῇ νομικῇ ἀγραμματωσύνῃ του ἰσχυρίσθη ὅτι ἡ Βουλὴ κατὰ τὰς πενταμήνους διακοπάς της εὑρίσκεται ἐν...συνόδῳ, δὲν ἦτο βεβαίως λόγος διὰ νὰ υἱοθετήσουν τὴν ὡραίαν αὐτὴν ἄποψιν οἱ κ. κ. βουλευταί. Τὸ ὀλιγώτερον ποὺ θὰ ἠμποροῦσε ν' ἀξιώσῃ παρ' αὐτῶν τὸ ἀστικὸν Κράτος—ὑπὸ τοῦ ὁποίου τόσον δαψιλῶς μισθοδοτοῦνται δι' ὀλιγόωρον ἐργασίαν—θὰ ἦτο ν' ἀναγνώσουν τὴν πρὸς τὸ Συμβούλιον πρότασιν τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν Πλημμελειοδικῶν, ὅστις παραθέτων τὰς σχετικὰς γνώμας τῶν ἐγκριτωτέρων νομομαθῶν καὶ τὴν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀπεδείκνυεν ὅτι ὡς βουλευτικὴ σύνοδος νοεῖται ἡ καθ' ἕκαστον ἔτος σειρὰ τῶν συνεδριάσεων τῆς Βουλῆς καὶ ὅτι ἐφ' ὅσον δὲν διαρκοῦν αἱ ἐργασίαι τῆς Βουλῆς, παύει ὑφισταμένη καὶ ἡ ἀναγκαία προϋπόθεσις διὰ τὴν ἀσυλίαν τοῦ βουλευτοῦ. Ἄλλως τε ὁ «κύριος» Μανωλέας ἔχασε κατὰ τὸ Σύνταγμα τὴν ἀσυλίαν του καὶ ἐκ τοῦ αὐτοφώρου χαρακτῆρος τοῦ κακουργήματος τὸ ὁποῖον διέπραξε. Διότι, βεβαίως, ἡ δικαιολογία του ὅτι παρῆλθον 12 ἡμέραι ἀπὸ τοῦ ἐγκλήματός του καὶ ἄρα ἔπαυσε τοῦτο νὰ χαρακτηρίζεται ὡς αὐτόφωρον, εἶνε κωμικὴ καὶ ἀβάσιμος, ὄχι μόνον διότι ἡ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ὄχλου παρουσία του διεπιστώθη παρὰ πλείστων ἀστυνομικῶν, ἀλλὰ καὶ διότι ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐδιώκετο συνεχῶς μέχρι τῆς συλλήψεώς του.

Τὴν ὀρθοτάτην καὶ νομικὴν ἐπιχειρηματολογίαν τοῦ εἰσαγγελέως υἱοθέτησε τὸ Συμβούλιον τῶν Πλημμελειοδικῶν, προσθέτον εἰσέτι ὅτι ὡς ἐκ τοῦ ψηφίσματος τῆς Βουλῆς τῆς 1ης Μαΐου 1936 προκύπτει, αὕτη διέκοψε τὰς ἐργασίας της ἐπὶ πεντάμηνον (μέχρι 30 Σεπτεμβρίου 1936) καὶ ὅτι ἂν ἐγίνετο δεκτὴ ἡ ἐναντία ἐκδοχή, θὰ ἔπρεπεν ἡ Ἀνακριτικὴ Ἀρχὴ νὰ ἀναμένῃ ἐπὶ πεντάμηνον τὴν σύγκλησιν τῆς Βουλῆς διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν...ἄδειάν της πρὸς σύλληψιν ἑνὸς οἱουδήποτε κακουργήσαντος βουλευτοῦ. Εὐνόητον δὲ εἶνε ὅτι τὸ Σύνταγμα οὐδέποτε θὰ παρεῖχε τοιαύτην ἀσυδοσίαν εἰς οἱονδήποτε.

Αὐτοὶ εἶνε ἐν ὀλίγοις οἱ λόγοι διὰ τοὺς ὁποίους παρεπέμφθη εἰς δίκην εἰς ταραξίας, ὑποκινήσει τοῦ ὁποίου ὁ ὄχλος εἰσώρμησε βιαίως καὶ ἐλιθοβόλησε τὸ Εἰσαγγελικὸν Κατάστημα. Καὶ θὰ ὑπέθετε κανεὶς ὅτι οἱ κ. κ. βουλευταὶ τῆς Ἐπιτροπῆς ὡς νομοθετικοὶ λειτουργοὶ τοῦ κατὰ τοιοῦτον ἀναιδῆ τρόπον προσβληθέντος Κράτους, δὲν θὰ ἐδίσταζαν, προκειμένου νὰ ἐκλέξουν μεταξὺ τῶν ἀναρχικῶν ὀργάνων τῆς Μόσχας καὶ τῶν ἐκπροσώπων τῆς Ἑλληνικῆς Δικαιοσύνης, νὰ ταχθοῦν ὑπὲρ τῆς Δικαιοσύνης.

Ἀντὶ τούτου ἐλέχθησαν τὰ ὅσα ἐλέχθησαν χθὲς εἰς τὴν Κοινοβουλευτικὴν Ἐπιτροπήν. Ἴσως διὰ νὰ δικαιωθῶμεν ἅπαξ ἔτι ὅταν τονίζωμεν ὅτι οἱ χειρότεροι ἐχθροὶ τοῦ Κράτους δὲν εἶνε οἱ κεκηρυγμένοι ἀντίπαλοί του, ἀλλ' ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους νομίζομεν ὅτι ἐκλέγομεν ἢ διορίζομεν ὡς προστάτας του.

ΑΙ ΤΕΧΝΙΚΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ

ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΝ ΚΑΝΑΡΙΝΙ

Εἰς τὸ Πανεπιστημιακὸν Ἰνστιτοῦτον τῆς Φυσιολογίας, ἐν Βιέννῃ, εἰδικοὶ ἐπιστήμονες μελετοῦν κατ' αὐτὰς ἕνα σπουδαιότατον διὰ τὴν ἰατρικὴν πρόβλημα: τὴν ἠλεκτρικὴν νάρκωσιν. Πρὸ ἀρκετῶν ἤδη δεκαετηρίδων, ἕνας Γάλλος ἐρευνητής, εἶχε κατορθώσει διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως εἰδικῶν κανονικῶς διαλειπόντων ἠλεκτρικῶν ρευμάτων, νὰ προκαλέσῃ μίαν κατάστασιν ἀναισθησίας εἰς τὸν πόνον. Ἔκτοτε ὅμως, ἡ μέθοδος τῆς ἠλεκτρικῆς ναρκώσεως περιέπεσεν εἰς λήθην, ἤδη ὅμως ἀνασύρεται πάλιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἀπὸ τοὺς Βιεννέζους φυσιολόγους. Ἴσως δὲν θὰ παρέλθῃ πολὺς καιρὸς καὶ θὰ εἶνε δυνατὸν μὲ μίαν ἁπλῆν στροφὴν τοῦ ἠλεκτρικοῦ διακόπτου, νὰ βυθίζεται εἰς βαθεῖαν νάρκωσιν ἕνας ἀσθενής, μίαν στιγμὴν πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐγχειρήσεως, νὰ ἀφυπνίζεται δὲ πάλιν ἀμέσως, εὐθὺς μετὰ τὸ τέλος της.

Ἐνῷ ὅμως συνεχίζοντο εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτον τῆς Φυσιολογίας τὰ πειράματα διὰ τὴν τελειοποίησιν τῆς μεθόδου αὐτῆς τῆς ἠλεκτρικῆς ναρκώσεως, συνέβη ἕνα ἐντελῶς ἀπρόοπτον καὶ ἐκπληκτικὸν ἐπεισόδιον, τὸ ὁποῖον προεκάλεσεν ἀρχικῶς μὲν ἀκράτητον εὐθυμίαν εἰς ὁλόκληρον τὸ Ἰνστιτοῦτον, ἔπειτα δὲ μίαν νέαν σειρὰν ἐρευνῶν. Καθὼς ἕνας ἐκ τῶν πειραματιστῶν ἐχειρίζετο μίαν ἠλεκτρικὴν συσκευήν, ἔξαφνα, ἀπὸ τὸν μηχανισμόν της, ἀντήχησεν ἕνα περίεργον κελαδιστὸν σφύριγμα, σὰν νὰ ἦτο κρυμμένο ἐκεῖ μέσα ἕνα καναρίνι. Αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ γέννησις τοῦ «ἠλεκτρικοῦ καναρινιοῦ»!

Τὸ σφύριγμα αὐτὸ ἦτο ἀποτέλεσμα τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος. Οἱ σοφοὶ πειραματισταὶ ἐπεδόθησαν τότε εἰς τὴν τροποποίησιν τῆς συσκευῆς ποὺ προωρίζετο ἀρχικῶς διὰ τὴν ἠλεκτρικὴν νάρκωσιν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ τελειοποιήσουν τὴν τεχνητὴν ἀναπαραγωγὴν τοῦ κελαδήματος τῶν πουλιῶν. Καὶ τὴν παρελθοῦσαν Κυριακήν, τὸ πρῶτον τελειοποιημένον «ἠλεκτρικὸ καναρίνι» ἔκαμε τὸ «ντεμπούτό» του εἰς τὸν ραδιοφωνικὸν σταθμὸν τῆς Βιέννης, παρουσιασθὲν ἀπὸ τὸν καθηγητὴν Σεμίνσκυ.

Ἡ φυσικότης τῆς φωνῆς του ἦτο ἀπίστευτος! Οἱ λαρυγγισμοί, ἡ τρίλλιες, αἱ ἀπότομοι μεταπτώσεις τῆς φωνῆς τοῦ ἠλεκτρικοῦ πουλιοῦ, δὲν ὑστεροῦσαν καθόλου ἀπὸ τὴν τέχνην τοῦ ζωντανοῦ τοιούτου. Ἴσως, τὸ τεχνητὸ καναρίνι νὰ μὴ ἐκτοπίσῃ ὁλοσχερῶς τὸ γνήσιον τοιοῦτον, μολονότι δὲν χρειάζεται, ὅπως τὸ δεύτερον, οὔτε τάϊσμα, οὔτε καμμίαν ἄλλην περιποίησιν, ἀποτελούμενον ἁπλῶς ἀπὸ ἕνα κουτὶ μὲ διαφόρους λυχνίας, ἀναλόγους πρὸς τὰς τοῦ ραδιοφώνου. Ἀσφαλῶς, ὅμως, θὰ εὕρῃ μίαν πρακτικὴν χρησιμοποίησιν: εἰς τὰ παρασκήνια τῶν ραδιοφωνικῶν σταθμῶν καὶ εἰς τὴν λῆψιν τῶν φωνοταινιῶν, ἀκόμη δὲ καὶ ὡς...καθηγητὴς τῆς ᾠδικῆς διὰ τὰ νεαρὰ καναρίνια....

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ, ὁ καθηγητὴς Σεμίνσκυ, παρουσίασε καὶ μερικὰ ἄλλα, λίαν ἐνδιαφέροντα φαινόμενα τῆς συνθετικῆς μουσικῆς εἰς τὸν ραδιοφωνικὸν σταθμόν. Ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἦτο, π. χ. ἡ μυστηριώδης μεταμόρφωσις ἑνὸς πιάνου εἰς φυσαρμόνικαν! Ἐνῷ ἐπαίζετο ἕνας δίσκος γραμμοφώνου μὲ ἐκτελεστὴν κάποιαν γνωστὸν πιανίσταν, ἔξαφνα, ὁ ἴδιος δίσκος ἤρχισε νὰ ἀκούεται σὰν φυσαρμόνικα. Τὸ ἐκπληκτικὸν αὐτὸ φαινόμενον, ἐπιτυγχάνεται, ἁπλούστατα, μόλις ὁ δίσκος ἀρχίσῃ νὰ περιστρέφεται κατὰ τὴν ἀντίστροφον φοράν. Ὡς γνωστόν, τὸ ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν τοῦ ἤχου τοῦ πιάνου, εἶνε ὅτι εἰς τὴν ἀρχὴν ἠχεῖ δυνατὰ καὶ ἔπειτα ἀποσβέννυται βαθμιαίως. Εἰς τὴν φυσαρμόνικαν, ἀντιθέτως, οἱ ἦχοι ἀρχίζουν σιγανὰ διὰ νὰ δυναμώσουν ἔπειτα καὶ νὰ κοποῦν τέλος ἀποτόμως. Δὲν ἔχει, λοιπόν, παρὰ νὰ παίξῃ κανεὶς ἀνάποδα ἕνα δίσκον πιάνου, διὰ νὰ ἀκούσῃ τὴν χαρακτηριστικὴν μουσικὴν τῆς φυσαρμόνικας.

Ὄχι ὀλιγώτερον ἐκπληκτικὴ καὶ ἀρκετὰ μυστηριώδης, φαίνεται περαιτέρω ἡ τεχνητὴ ἀνθρωπίνη φωνή. Ἀκούει κανεὶς ἀρχικῶς πέντε τόνους ὡσὰν ἀπὸ φλάουτο, οἱ ὁποῖοι δὲν ὁμοιάζουν καθόλου μὲ ἀνθρωπίνην φωνήν. Ἂν ὅμως οἱ πέντε αὐτοὶ τόνοι ἀναμιχθοῦν, ἀποκτοῦν διὰ μιᾶς τὴν ἰδιότητα τῆς ἀνθρωπίνης ὁμιλίας. Ἀκούει κανεὶς καθαρὰ ἕνα «α», ἕνα «ο», ἕνα «ου». Διὰ καταλλήλου ἀναμίξεως τῶν τόνων, κατορθοῦται ἡ ἀναπαραγωγὴ καὶ ὅλων τῶν ἄλλων φθόγγων, ἀκόμη δὲ καὶ ὁλοκλήρων τεχνητῶν λέξεων καὶ φράσεων.

Ὁ καθηγητὴς Σεμίνσκυ ἀνέφερεν, ὅτι ἕνας διάσημος Ἄγγλος φυσικός, κατεσκεύασε μίαν σάλπιγγα αὐτοκινήτου, ἡ ὁποία φωνάζει μὲ τεχνητὴν φωνὴν τὰς λέξεις: «Ἀνοῖχτε δρόμο!».

Ἴσως δὲν θὰ περάσῃ πολὺς καιρὸς διὰ νὰ ἰδοῦμε, μετὰ τὸ τεχνητὸν καναρίνι καὶ τὸν...τεχνητὸν Καροῦζο!

***

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΘΥΣΙΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Γιὰ τὸ φτωχὸ αὐτὸ παιδὶ τοῦ Μαρουσιοῦ, ποὺ ἔπεσε προχθὲς στὰ σίδερα τοῦ σιδηροδρόμου καὶ βρῆκε ἕναν φριχτὸ καὶ ἄδικο θάνατο, κυκλοφορεῖ τώρα στὸ προάστειον καὶ ὁ σχετικὸς θρῦλος.

Ὁ νέος ἤτανε «λαντζέρης» σὲ κάποιο μαγέρικο. Καὶ ἤτανε φτωχός. Ὁ ἔρωτάς του ὅμως ἤτανε πάμπλουτος. Ἔρωτας ἑκατομμυριοῦχος. Καὶ ἀγαποῦσε ἕνα πλουσιοκόριτσο. Μὰ ὅπως λέει καὶ τὸ τραγοῦδι:

Ψηλὰ τὴ στήνεις τὴ φωλιὰ
καὶ θὰ σοῦ σπάσῃ ὁ κλῶνος
καὶ θὰ σοῦ φύγῃ τὸ πουλὶ
καὶ θὰ σοῦ μείνῃ ὁ πόνος.

Μὲ τὸ δικαίωμα τῆς ἀγάπης του, τῆς ἔκανε, μιὰ μέρα, τὴν τίμια καὶ εἰλικρινῆ πρότασί του:

— Θέλεις νὰ γίνῃς γυναῖκά μου;

Ἐκείνη τοῦ ἀποκρίθηκε σκληρά:

— Ἕνα λαντζέρη θὰ πάρω ἐγώ;

Τὸ ἄλλο πρωῒ ὁ νέος ἐπῆγε στὸ μαγαζὶ τοῦ ἀφεντικοῦ του, ξεζώστηκε τὴν ποδιά του καὶ τὴν πέταξε χάμω.

— Ἀφεντικό, πάρε τὴν ποδιά. Θὰ φύγω.

— Ἔχεις κανένα παράπονο, παιδί μου;

— Κανένα. Θὰ πιάσω ἄλλη δουλειά. Δὲν θέλω πιὰ νὰ εἶμαι λαντζέρης.

Καὶ ἔφυγε. Τὸ βράδυ ἐπῆγε νὰ ξανασυναντήσῃ ὑπερήφανος τὴν ἀγαπημένη του. Δὲν ἦτο πιὰ λαντζέρης. Τὸ μέγα ἐμπόδιον τῆς εὐτυχίας του εἶχε λείψει. Εἶχε θυσιάσει τὴν ποδιὰ στὸν ἔρωτά του. Καὶ ξανάκανε τὴν πρότασί του.

— Δὲν εἶμαι πιὰ λαντζέρης. Μὲ παίρνεις;

Ἀλλὰ μόνον ἡ θυσία τῆς ποδιᾶς δὲν ἦτο ἀρκετή.

— Μ' αὐτὰ τὰ ροῦχα, ποὺ φορεῖς, θὰ σὲ πάρω ἄνδρα, καϋμένε;

Ὁ νέος ἐμάζεψε τὶς μικρές του οἰκονομίες, ἐδανείσθη καὶ μερικὰ χρήματα ἀπὸ τοὺς φίλους του καὶ τὸ ἄλλο πρωῒ κατέβηκε στὴν Ἀθήνα. Ἀγόρασε καινούργιο κοστουμάκι, καινούργια παπούτσια, καινούργιο πουκάμισο, ψαθάκι, λαιμοδέτη, τὰ φόρεσε, ξυρίσθηκε, χτενίστηκε καὶ ἔτρεξε πάλι, στολισμένος, σὰν γαμπρός, νὰ συναντήσῃ τὴν ἀγαπημένη του.

— Μὲ παίρνεις τώρα; τῆς εἶπε.

Ἀλλὰ καὶ ἡ νέα θυσία δὲν ἤτανε, φαίνεται, ἀρκετή. Ὁ νέος ἆθλος, ποὺ ἐπεβλήθη στὸν φτωχὸν Ἐρωτόκριτον, δὲν ἦτο καὶ τόσον εὔκολος.

— Ἀμ' ἄλλαξε τὴν περπατησιά σου, καϋμένε... τοῦ εἶπεν ἡ Ἀρετοῦσα του. Μ' αὐτὴ τὴν περπατησιὰ θὰ σὲ πάρω ἄντρα;

Ἀλλὰ πῶς ν' ἀλλάξῃ τὴν περπατησιά του ὁ φτωχός, ἀπὸ τὴ μιὰ ἡμέρα στὴν ἄλλη; Τὴν ποδιά του μπορεῖ νὰ τὴν πετάξῃ κανείς, νὰ ντυθῇ καὶ νὰ στολισθῇ μπορεῖ. Ἀλλάζει ὅμως ἡ περπατησιά;

— Ἄκουσε, ἀγάπη μου.... τῆς εἶπε. Ὅ,τι ἤτανε στὸ χέρι μου νὰ κάνω γιὰ τὴν ἀγάπη σου τὤκανα. Παραπάνω δὲν μπορῶ νὰ κάνω. Σοῦ δίνω διορία, ὡς μεθαύριο τὴν Τετάρτη, νὰ μοῦ πῇς τὸ «ναί». Ἂν δὲν μοῦ τὸ πῇς, θὰ σκοτωθῶ. Νὰ τὸ ξέρῃς.

Ἔφθασεν ἡ Τετάρτη, χωρὶς καμμιὰν ἀπάντησι. Καὶ ὁ νέος ἐκράτησε τὸν λόγο του. Ἔπεσε στὰ σίδερα τοῦ σιδηροδρόμου, τὴν ὥρα, ποὺ περνοῦσε ὁλοταχῶς τὸ τραῖνο, καὶ ἡ ἱστορία του ἐτελείωσε μαζῇ τὴ ζωή του. Ἡ ζωή του ἤτανε ἡ τελευταία θυσία, ποὺ εἶχε κάνει στὸν ἔρωτά του. Δὲν εἶχε καὶ ἄλλη νὰ κάνῃ ὁ φτωχός.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΠΕΝΝΙΕΣ ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

(Ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον)

Μία σπουδαία καλλιτεχνικὴ δίκη διεξάγεται εἰς τὴν Κοπεγχάγην ἐξ αἰτίας τῆς...μύτης τοῦ Βολταίρου καὶ δὴ ἐκτιμωμένης πρὸς 30.000 κορώνες (ἄνω τῶν 750.000 δραχμῶν).

— Εἰς τὴν Δανικὴν πρωτεύουσαν ἔγινε πέρυσι μία ἔκθεσις ἔργων τῆς Γαλλικῆς τέχνης, μεταξὺ δὲ τῶν ἐκθεμάτων περιελαμβάνετο καὶ μία μαρμαρίνη προτομὴ τοῦ Βολταίρου, ἔργον τοῦ γλύπτου Οὐδόν.

— Ὅταν, ὅμως, ἡ προτομὴ ἔφθασεν εἰς τὴν Κοπεγχάγην, ἔλειπεν ἐντελῶς ἡ μύτη, καὶ οἱ εἰδικοὶ ποὺ ἐξήτασαν τὸ ἄγαλμα, ἔκριναν, ὅτι ἡ ζημία ἦτο μεγίστη καὶ ὅτι, ἔστω καὶ ἂν προστεθῇ νέα μύτη, τὸ καλλιτέχνημα δὲν θ' ἀνακτήσῃ ποτὲ τὴν προτέραν ἀξίαν του.

— Ἀπὸ τὰς γενομένας ἀνακρίσεις, προέκυψεν, ὅτι ἡ συσκευασία τοῦ ἀγάλματος διὰ τὸ ταξίδι τῆς μεταφορᾶς του, ἦτο λίαν ἐλαττωματική, δι' ὃ καὶ ἡ ἀσφαλιστικὴ ἑταιρεία, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀσφαλισθῆ τὸ καλλιτέχνημα, ἠρνήθη νὰ καταβάλῃ τὰς 20.000 κορωνῶν τῆς ἀσφαλείας.

— Ἀφ' ἑτέρου ὅμως, ὁ κάτοχος τῆς προτομῆς ζητεῖ ἀποζημίωσιν 30.000 κορωνῶν, ὡς φαίνεται δέ, τὴν ζημίαν μέλλει νὰ ὑποστῇ ἡ ἐν Δανίᾳ «Ἕνωσις τῶν Φίλων τῆς Γαλλικῆς Τέχνης».

— Κατὰ τὰς ἐκ Βιέννης πληροφορίας, ἡ καλλιτέρα κολυμβήτρια τῆς Αὐστρίας, Ἰουδὴθ Ντῶϋτς, ἠρνήθη νὰ μετάσχῃ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων τοῦ Βερολίνου, διότι εἶνε Ἑβραία καὶ ἤθελε διὰ τοῦ τρόπου τούτου νὰ διαμαρτυρηθῇ κατὰ τοῦ Χιτλερισμοῦ.

— Τοῦτο ἐννοεῖται δὲν συνέφερεν εἰς τὴν Αὐστρίαν, ἡ ὁποία ἐστήριζεν εἰς τὴν δίδα Ντῶϋτς τὰς ἐλπίδας διὰ μίαν Ὀλυμπιακὴν νίκην καὶ κατόπιν τῆς δηλώσεως τῆς Ἑβραίας δεσποινίδος, ὅτι ἐμμένει εἰς τὴν ἄρνησίν της, ἡ Κολυμβητικὴ Ὁμοσπονδία τῆς Αὐστρίας ἠναγκάσθη ἤδη νὰ τὴν διαγράψῃ τῶν καταλόγων τῶν μελῶν της.

— Εἰς τὸ Παρίσι ἐπρόκειτο νὰ διεξαχθῇ προχθὲς μία μονομαχία μεταξὺ δύο νέων εὐγενοῦς καταγωγῆς, τοῦ Πέτρου Γκιλλὰν ντὲ Μπενουβὶλ, γνωστοῦ λογίου, καὶ τοῦ φοιτητοῦ Καρόλου Ρομὰν ντὲ Μαγκερὶ ὅταν, τὴν τελευταίαν στιγμήν, παρενέβησαν τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα καὶ τὴν ἐματαίωσαν.

— Τὰ φύλλα, ἀναγράφοντα τὴν ματαίωσιν, παρέχουν καὶ τοὺς λόγους ἀπὸ τοὺς ὁποίους προεκλήθη ἡ μονομαχία καὶ οἱ ὁποῖοι εἶνε ἀρκετὰ περίεργοι.

— Ὁ ντὲ Μπενουβὶλ ἀπεκάλεσε τὸν Μαγκερὶ «ὑπηρέτην» (domestique!) διότι οὗτος, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ συνεχίσῃ τὰς σπουδάς του, ἐδέχθη τὴν θέσιν τοῦ καμαριέρη εἰς μίαν πλουσίαν Παρισινὴν οἰκογένειαν.

— Ὁ φοιτητής, θεωρῶν τὸν ἑαυτόν του προσβεβλημένον ἀπὸ τὴν λέξιν ὑπηρέτης, ἐζήτησεν ἐπανόρθωσιν διὰ τῶν ὅπλων, θὰ διεξήγετο δὲ ἡ μονομαχία διὰ πιστολίου εἰς τὸν κῆπον μιᾶς ἐπαύλεως εἰς τὰ πέριξ τῶν Παρισίων.

— Τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην, πεντακόσιοι ἄνεργοι κατέλαβον δι' ἐφόδου τὸ Δημαρχεῖον τοῦ Σικάγου καὶ μὲ φωνὰς ἠξίουν νὰ συνεχισθῇ ἡ καταβολὴ τοῦ ἐπιδόματος, τὸ ὁποῖον τοὺς παρεῖχεν ἀπὸ πενταμήνου ὁ Δῆμος, ἔπαυσεν ὅμως ἐσχάτως νὰ καταβάλλῃ, ἐλλείψει χρημάτων.

— Ὁ Δήμαρχος Κέλλυ ἐπεχείρησε νὰ τοὺς ἐκβάλῃ διὰ συστάσεων καὶ συμβουλῶν, ἐπειδὴ δὲ δὲν τὸ κατώρθωσεν, ἐπεκαλέσθη τὴν παρέμβασιν τῆς Ἀστυνομίας, ἡ ὁποία καὶ ἀπεμάκρυνε τοὺς ἀνέργους κατόπιν ἀλλεπαλλήλων συμπλοκῶν.

— Τὸ δρᾶμα τῶν θορύβων τῆς πόλεως δὲν φαίνεται ν' ἀπασχολῇ ὀλιγώτερον ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους, τοὺς κατοίκους τοῦ Λονδίνου, ἂν κρίνωμεν ἀπὸ μίαν διαμαρτυρίαν, τὴν ὁποίαν ὑπέβαλαν οἱ περίοικοι ἑνὸς παιδικοῦ ἀσύλου, εἰς τὸ Χάμστηδ.

— Εἰς τὴν διαμαρτυρίαν των πρὸς τὰς ἀρχάς, τονίζουν οὗτοι, ὅτι τὰ δεκαπέντε παιδιὰ τοῦ ἀσύλου, δημιουργοῦν τόσον θόρυβον μεταξὺ 9ης καὶ 4.30' μ. μ. εἰς τὸν δρόμον, ὥστε εἶνε ἀδύνατον εἰς αὐτοὺς νὰ ἡσυχάσουν.

— Εἰς τὴν ὁδὸν Τάλτος τῆς Βουδαπέστης, ὁ πρωτότυπος ἐπιχειρηματίας Ἀλέξανδρος Μπόρι, εἶχεν ἀνοίξει ἕνα «ψυλλοθέατρον», εἰς τὸ ὁποῖον ἐνεφανίζοντο καὶ ἐξετέλουν διαφόρους ἐπιδείξεις, ἑκατοντάδες γυμνασμένων ψύλλων.

— Δυστυχῶς ὅμως, αἱ ἐργασίαι τοῦ θεάτρου, δὲν ἐπήγαιναν καθόλου καλὰ καί, πρὸ ἡμερῶν, παρουσιάσθη ὁ δικαστικὸς κλητήρ, ἀκολουθούμενος ἀπὸ μερικοὺς τακτικοὺς ἐπισκέπτας τῶν δημοπρασιῶν, διὰ νὰ ἐκποιήσῃ εἰς πλειστηριασμὸν τὰ ἀντικείμενα τοῦ θεάτρου, ποὺ θὰ εἶχαν κάποιαν ἀξίαν.

— Ὁ Ἀλέξανδρος Μπόρι, δι' ἱκεσιῶν καὶ ὑποσχέσεων, ἐπεχείρησε νὰ ματαιώσῃ τὴν ἐνέργειαν τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἀλλ' εἰς μάτην. Καὶ τότε πλέον, κατέφυγεν εἰς τὸ ἑξῆς ἡρωϊκὸν μέσον:

— Ἤνοιξε τὰ κουτιά, μέσα εἰς τὰ ὁποῖα διέμενεν ὁ θίασος τῶν γυμνασμένων ἐντόμων του καὶ ἐξαπέλυσε μερικὰς δεκάδας ψύλλων κατὰ τῶν ἀνεπιθυμήτων ἐπισκεπτῶν του.

— Ὅταν ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ δικαστηρίου ἐπεχείρησε νὰ καταδιώξῃ τοὺς ἐνοχλητικοὺς μικροὺς ἐπιδρομεῖς καὶ νὰ τοὺς φονεύσῃ, ὁ Ἀλέξανδρος Μπόρι τοῦ ὑπέμνησεν αὐστηρῶς, ὅτι, κατὰ τὸν νόμον, δὲν δικαιοῦται νὰ ἐγγίσῃ τὰ ἀντικείμενα ποὺ χρησιμεύουν ὡς βιοποριστικὰ μέσα τοῦ χρεώστου.

— Καὶ τοιουτοτρόπως, οἱ ἐκπλειστηριασταὶ ἔμειναν ἐκτεθειμένοι εἰς τὰ ἀνυπόφορα δήγματα τῶν ψύλλων, χωρὶς ὁ διευθυντὴς τοῦ ψυλλοθιάσου νὰ κάμνῃ τὴν παραμικρὰν κίνησιν διὰ τὴν ἀνάκλησιν τῆς φοβερᾶς στρατιᾶς του...

— Ἐν τέλει, κατατρωγόμενοι ἀπὸ τὴν φαγοῦραν οἱ ἀνεπιθύμητοι ἐπισκέπται, ἐγκατέλειψαν τὸ ἀφιλόξενον μέρος καὶ ὁ διευθυντὴς Μπόρι παρέμεινε νικητὴς μὲ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ «θιάσου».

ΑΠΛΑ ΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΠΟΘΗΤΟΝ ΙΣΙΩΜΑ

Ὁ κάτοικος Ἀθηνῶν, ὁ μὴ ἔχων τὴν εὐτυχίαν νὰ κατέχῃ ἰδιόκτητον αὐτοκίνητον ἢ νὰ πληρώνῃ κοῦρσες διὰ νὰ διασχίζῃ τὴν πόλιν πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις, ἀλλ' ἀναγκάζεται νὰ μεταχειρίζεται τὰ πόδια του πρὸς διαρκῆ πεζοπορίαν, εὑρίσκεται εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν ποὺ εὑρέθη ἡ περιώνυμος ἐκείνη γκαμήλα, ἡ ὁποία, ἐρωτηθεῖσα ἂν προτιμᾷ ἀνήφορον ἢ κατήφορον, ἔδωσε τὴν γνωστὴν ἀπάντησιν διὰ τὸ ποθητὸν ἴσιωμα.

Ἀλλὰ ποῦ νὰ εὑρεθῇ ἴσιωμα εἰς Ἀθήνας; Εἰς τὰ κέντρα τῆς πόλεως ἀνεβοκατεβαίνει κανεὶς ὅπως εἰς τοὺς Ρωσσικοὺς σιδηροδρόμους· τὸ πολὺ νὰ βαδίσῃ ἐπὶ ἑκατὸ μέτρα μὲ κλίσιν μηδὲν καὶ αὐτὸ σπανιώτατα. Ὅλοι οἱ κάτοικοι τῶν Ἀθηνῶν δικαιοῦνται νὰ ἐγγραφοῦν ἐπίτιμα μέλη τοῦ ὀρειβατικοῦ συλλόγου, μόνον καὶ μόνον διὰ τὰς ἀναρριχήσεις ποὺ κάμνουν ἐντὸς τῆς πόλεως διὰ νὰ βροῦν τὰ σπίτια των.

— Ὁρίστε, κύριε!», ἔλεγε φίλος, λαβὼν τὴν περίφημον σύστασιν τοῦ ἰατροῦ νὰ μὴ κοπιάζῃ εἰς ἀνηφόρους καὶ νὰ μὴ ἀνεβαίνῃ σκάλες. «Τῆς σκάλες τῆς καταργῶ, διότι βρίσκω ἰσόγειον σπίτι· ἀλλὰ τὸν ἀνήφορον πῶς νὰ τὸν καταργήσω; Ζητῶ εἰς ὅλας τὰς συνοικίας καὶ μὲ ὅλους τοὺς μεσίτας, νὰ ἀνακαλύψω σπίτι, τὸ ὁποῖον νὰ μοῦ ἐπιτρέπῃ νὰ πηγαίνω εἰς τὴν ἐργασίαν μου χωρὶς κατήφορον καὶ ἀνήφορον. Εἶνε ἀδύνατον νὰ μοῦ εὕρουν τὸ ποθούμενον. Ἐπειδὴ δὲ μοῦ ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ ἐξετάσω λεπτομερῶς τὴν χωροστάθμισιν τῆς πόλεως, ἀνεκάλυψα, ὅτι τρεῖς ἢ τέσσαρες κεντρικοὶ δρόμοι μόνον δὲν ἔχουν κλίσιν καὶ [illegible] διάστημα διακοσίων τὸ πολὺ μέτρων· ἀπ' ἐκεῖ καὶ πέραν ἡ περίφημος γκαμήλα θὰ ἄρχιζε τὸ παράπονό της. Τί νὰ πῇς, λοιπόν, εἰς τοὺς ἰατρούς, οἱ ὁποῖοι σὲ συμβουλεύουν νὰ μὴ κάνῃς ἀνήφορον. Ἀλλὰ μήπως οἱ ἴδιοι αὐτοὶ ἰατροὶ δὲν συμβουλεύουν τὸν κοσμάκην νὰ περάσῃ εἰς τὴν Ἑλβετίαν ἕνα τρίμηνον μὲ φράγκον τριανταπέντε δραχμάς; Ἂν τοὺς καταστρώσετε τὸν χάρτην τῶν Ἀθηνῶν μὲ ὅλους τοὺς ἀνηφόρους, εἶνε ἄξιοι νὰ λύσουν τὸ ζήτημα ἀμέσως καὶ νὰ σᾶς ἀπαντήσουν:

— Παίρνετε αὐτοκίνητον, κύριε! Ἐγὼ ὀφείλω νὰ σᾶς προειδοποιήσω, ὅτι ἡ ἀνωφέρεια σᾶς βλάπτει...

Εἰλικρινέστερος ἐφάνη ὁ ἄλλος φίλος μου, ὁ ὁποῖος κάπως προσεπάθησε νὰ δώσῃ μίαν λύσιν εἰς τὸ πρόβλημα, τὴν μόνην ἴσως ἡ ὁποία ὑπάρχει:

— Νὰ διαλέξῃς — μοῦ εἶπε — σπίτι, τὸ ὁποῖον νὰ εὑρίσκεται εἰς τὸν ἀνήφορον· ἀφ' ἑτέρου ν' ἀφήσῃς ὅλες τῆς δουλειές σου καὶ τὰς ὑποθέσεις σου εἰς τὸν κατήφορον, μὴ μεταβαίνων ποτὲ πρὸς συνάντησίν των. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, δὲν θὰ ἔχῃς ἀνάγκην οὔτε ἀπὸ ἀνήφορον, οὔτε ἀπὸ κατήφορον, οὔτε ἀπὸ ἴσιωμα· θὰ εἶσαι τουτέστιν τυχερώτερος καὶ ἀπὸ τὴν γκαμήλαν.

Εὐτυχεῖς ὅσοι ἠμποροῦν νὰ ἀκολουθήσουν τὴν λαμπρὰν αὐτὴν συμβουλήν, μέσα εἰς μίαν πόλιν-τέρας ἐδαφικῆς ἀνωμαλίας, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἡ γκαμῆλες (καὶ ἡ παλαιὲς καὶ ἡ νέες) ματαίως θὰ ἀναζητοῦσαν τὸν ἴσιο δρόμο!

ΛΑΥΡΑΣ

Ο ΚΟΣΜΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ **12** ΙΟΥΛΙΟΥ

Σελήνη 23 ἡμερῶν

Ἀν. ἡλ. 5.15'—Δ. 7. 45'

Πρόκλου, Ἱλαρίου, Βερονίκης

ΠΕΡΙΤΤΗ ΘΡΙΑΜΒΟΛΟΓΙΑ

Ἡ Συνομοσπονδία τῶν Δημοσίων Ὑπαλλήλων ἀκαίρως πανηγυρίζουσα, ἐδημοσίευσεν ἀνακοινωθέν, διὰ τοῦ ὁποίου τονίζει ὅτι ἡ στάσις τῶν ὑπαλληλικῶν ὀργανώσεων εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἔκδοσιν ἡ γνωστὴ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τῶν Καλαμῶν καὶ ν' ἀποσυρθῇ ὡς πληροφορεῖται ὑπὸ τῆς Εἰσαγγελίας Πατρῶν ἡ αἴτησις διαλύσεως τῶν ἐκεῖ δημοσιοϋπαλληλικῶν ὀργανώσεων.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως τὸ Πρωτοδικεῖον Πύργου, ἐφαρμόζον ὅπως καὶ ἄλλα Πρωτοδικεῖα τοῦ Κράτους τὴν συντακτικὴν πρᾶξιν, διέλυσε 45 δημοσιοϋπαλληλικὰς καὶ ἄλλας ὀργανώσεις. Κατὰ συνέπειαν, ἡ θριαμβολογία τῆς Συνομοσπονδίας πολὺ ἀπέχει ἀπὸ τοῦ νὰ εἶνε δικαιολογημένη, διότι ἂν μή τι ἄλλο, κατεδείχθη ἀπὸ ὅλας αὐτὰς τὰς ἀποφάσεις, ὅτι ἡ ἀπόλυτος πλειονότης τῶν Ἑλλήνων δικαστῶν συμφωνεῖ πρὸς τὴν ἐμπεριστατωμένην νομικὴν γνωμοδότησιν τοῦ εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου. Ἐπιβάλλεται μόνον νὰ παρατηρηθῇ ὅτι ἡ Κυβέρνησις θὰ ἔπρεπε νὰ διευκολύνῃ καὶ αὐτὴ τοὺς δικαστὰς εἰς τὸ ἔργον των. Ἀντὶ νὰ δημοσιεύῃ ἀλλεπάλληλα διατάγματα αὐθήσεως τῶν δαπανῶν τοῦ Κράτους, θὰ

---

[32] ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΤΗΣ «ΕΣΤΙΑΣ» [32]

ΛΟΥΔΟΒ. ΕΝΩ

ΧΡΙΣΤΙΝΑ

Ἡ ζωὴ εἰς τὴν Στοκχόλμην ὑπῆρξεν ὁμοία περίπου μὲ τὴν ζωὴν τῆς Χάγκας: ἡ κόμησσα ἐπανεῦρε τὴν συνήθη συντροφιάν της, τῆς ὁποίας τὸν πυρῆνα ἀπετέλουν ὁ Ζώρζ, ὁ βαρῶνος τοῦ Βένδελ καὶ ὁ ἱππότης τοῦ Βάλμποργ. Μερικὰ ἄλλα «βωβὰ πρόσωπα» συνεκεντρώνοντο ἀκόμη ὁλόγυρά των. Αἱ σχέσεις τοῦ Ζώρζ καὶ τοῦ βαρώνου ἐφαίνοντο φιλικώταται καὶ οὔτε τὸ πλέον ἠσκημένο μάτι δὲν θὰ ἀνεκάλυπτε ποτὲ μεταξύ των τὴν παραμικρὰν ἐκδήλωσιν ἀντιζηλίας.

Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ὑπῆρχε μία μυστικὴ συμφωνία μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν ἀνδρῶν, διὰ νὰ κάμουν γοητευτικὴν τὴν ζωὴν γύρω ἀπὸ τὸ εἴδωλόν των: διὰ νὰ μὴ ρίψουν ἐπάνω της οὔτε μίαν σκιὰν φροντίδος ἢ ἀνησυχίας, ὁ ἕνας ἤξευρε νὰ κρύβῃ τὴν χαράν του καὶ ὁ ἄλλος τὴν λύπην του. Καὶ οἱ δύο των παρουσιάζοντο ἐμπρός της μὲ πρόσωπον ἤρεμον καὶ γελαστὸν πάντοτε. Ὅταν εὑρίσκοντο ἀντιμέτωποι οἱ δύο των ἐπὶ παρουσίᾳ της, ἐτηροῦσαν ὅλους τοὺς τύπους τῆς εὐγενείας καὶ τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς· μόλις ὅμως ἐπερνοῦσαν τὸ κατῶφλι τοῦ σαλονιοῦ της, δὲν ἐγνωρίζοντο πλέον, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἔφερνε κάποτε εἰς στενόχωρον καὶ κωμικὴν θέσιν τὸν ἱππότην, ὅταν εὑρίσκετο μεταξὺ τῶν δύο των, χωρὶς νὰ ξεύρῃ σὲ ποιὸν νὰ μιλήσῃ ἢ ποιὸν ν' ἀκολουθήσῃ.

Ἡ κόμησσα ἔβγαινε πολὺ ὀλίγον. Ὑπεχρεώθη, ἐν τούτοις, νὰ ἐμφανισθῇ εἰς μερικὰ σαλόνια καὶ ἔλαμψεν ἐκεῖ, σὰν ἕνα ὡραῖον ἄστρον ποὺ διασχίζει τὴν νύκτα καὶ τὴν φωτίζει. Παρετήρησεν ὅτι ὁ Ζώρζ τὴν ἀγαποῦσε περισσότερον, ἔπειτα ἀπὸ τὰ γοργὰ αὐτὰ θαμβώματα ποὺ τοῦ ἐπροξενοῦσε μὲ τὰς κοσμικὰς ἐμφανίσεις της. Ἄλλαι γυναῖκες θὰ ἐχαίροντο ἴσως δι' αὐτό· ἐκείνη ὅμως ᾐσθάνετο μᾶλλον μίαν διάθεσιν λύπης. Ἡ λεπτοτάτη ψυχή της δὲν τῆς ἐπέτρεπε νὰ προσπαθήσῃ νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπ' αὐτό, ἔστω καὶ ἂν τὸ ὄφελος θὰ ἦτο ὑπὲρ τοῦ ἔρωτός της· Ἐσυλλογίζετο ὅτι αὐτοὶ ἦσαν ταπεινοὶ θρίαμβοι, οἱ ὁποῖοι ἠμποροῦσαν νὰ κολακεύουν τὴν ὑπερηφάνειάν της, ἀλλ' οἱ ὁποῖοι ἐταπείνωσαν τὴν καρδίαν της.

Δὲν ἤθελε ποτὲ νὰ παραχωρήσῃ ἔστω καὶ τὸ παραμικρὸν μερίδιον εἰς τὴν ματαιοδοξίαν, εἰς βάρος τῆς τρυφερότητος. Ἀλλὰ ὁ Ζώρζ εἶχεν ὡρισμένας ὑποχρεώσεις ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του. Ἡ Χριστίνα τὸ ἐκαταλάβαινεν αὐτὸ καὶ ὑπετάσσετο εἰς αὐτάς, μὲ τὴν αὐταπάρνησιν ποὺ ἀνευρίσκεται πάντοτε εἰς τὸ βάθος τοῦ πραγματικοῦ ἔρωτος.

Ἔπρεπε νὰ τὸν βλέπουν παντοῦ, συχνὰ ὅμως ἤρχιζε, πάντοτε δὲ ἀπετελείωνε τὴν βραδυά του εἰς τὸ σπίτι της. Αἱ συγκεντρώσεις τῆς Σουηδικῆς ἀριστοκρατίας ἔφθαναν εἰς τὸ ζενὶθ τῆς ζωηρότητός των κατὰ τὰς δέκα τῆς νυκτός. Συνεπῶς, ὁ Ζώρζ μετὰ τὴν ἐπίσημον ἐμφάνισίν του ἠμποροῦσε, χωρὶς νὰ παραβῇ κανένα τύπον, νὰ πάῃ νὰ πιῇ ἕνα φλυτζάνι τσάϊ εἰς τῆς κομήσσης, ποὺ τὸν ἐπερίμενε μετρῶντας τὰ λεπτὰ τῆς ὥρας. Ὅταν ἐκεῖνος ἀργοῦσε πολύ, ἡ Χριστίνα ἐσταματοῦσε τὸ ἐκκρεμές...

Ὁ κόσμος εἶχεν ἀρχίσει ἤδη νὰ ὑποπτεύεται τὰς σχέσεις των, ἀλλὰ συνήθως ὁ κόσμος εἶνε πολὺ ἀφελέστερος παρ' ὅσον πιστεύεται. Ἂν κατασπαράσσῃ χωρὶς οἶκτον ἐκείνους ποὺ τὸν προσβάλλουν ἀναφανδόν, εἶνε ἀντιθέτως πλήρης ἐπιεικείας δι' ἐκείνους ποὺ τοῦ δείχνουν κάποιον σεβασμόν, τηροῦντες τοὺς τύπους, ποὺ ἀποτελοῦν τὸν ὑπέρτατον νόμον του.

Ἡ Χριστίνα ἐλατρεύετο ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὰς γυναῖκας καὶ καμμιὰ πνοὴ δὲν εἶχε θαμπώσει τὸ διαυγὲς διαμάντι τῆς τιμῆς της. Ὅσοι εἶχαν καρδίαν, δηλαδὴ οἱ ὀλιγώτεροι, ἐθαύμαζαν ἀπὸ μακρυὰ καὶ ὄχι χωρὶς κάποιον μυστικὸν φθόνον τὸν γαλανὸν οὐρανὸν τοῦ ἔρωτός των, ποὺ δὲν ἐκαλύπτετο ποτὲ ἀπὸ κανένα σύννεφο. Μερικοὶ ἐξεπλήσσοντο πῶς ἕνας Γάλλος ἠμποροῦσε νὰ δείχνῃ τόσην σταθερότητα καί, ἐν ἀναμονῇ τῆς προσεχοῦς ἐγκαταλείψεως, ἔσπευδον νὰ λυποῦνται τὴν Χριστίναν ἐκ τῶν προτέρων.

Εἰς τὴν Σουηδίαν, καθὼς καὶ εἰς τὴν Νορβηγίαν θεωροῦν πάντοτε τοὺς Γάλλους ὡς ἐγγόνους τῶν εὐθύμων ἐκείνων μαρκησίων τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος. Μόνον μερικαὶ μητέρες ποὺ εἶχαν ἀπὸ δύο ἢ τρία μεγάλα κορίτσια, δυσκολοπάντρευτα, εὕρισκαν ὅτι ἡ Χριστίνα ἔκαμνε πολὺ ἄσχημα νὰ ἀπασχολῇ ἕνα τόσον καλὸν γαμβρόν, ὁ ὁποῖος δι' αὐτὴν ἦτο ἐντελῶς περιττός. Ἀλλὰ αἱ μητέρες αὐταὶ δὲν ἠμποροῦσαν, βέβαια, νὰ ἀποτελέσουν τὴν πλειοψηφίαν, ὅπως ἕνα χελιδόνι δὲν φέρνει ποτὲ τὴν ἄνοιξιν.

XI

Ἕνα βράδυ εἰς τὴν Αὐστριακὴν πρεσβείαν, ὁ Ζώρζ, ἀφοῦ συνωμίλησε μὲ ἕνα στρατηγὸν καὶ δύο διπλωμάτας, ἐζήτησε τὸ ἐλκηθρόν του. Καθὼς ἐπερνοῦσεν ἐμπρὸς ἀπὸ τὸν τελευταῖον καναπὲν τοῦ σαλονιοῦ, ἤκουσεν ἕνα ψίθυρον εἰρωνικῶν φωνῶν. Δύο γυναῖκες συνωμίλουν καὶ ἐγελοῦσαν κυττάζοντάς τον. Ἡ μία ἐξ αὐτῶν ἦτο μία Σουηδίς, ἀρκετὰ κομψή, ἡ ὁποία δὲν τοῦ ἐσυγχωροῦσε τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν τῆς ἔκαμε ποτέ του κόρτε. Τὴν ἄλλην δὲν τὴν εἶχεν ἰδῆ ποτέ του.

— Ὥστε, λοιπόν, μόνον ἕως τὰς δέκα ἔχει ἄδειαν;» ἔλεγεν ἡ δευτέρα αὐτὴ μὲ δηκτικὴν φωνὴν εἰς τὴν φίλην της, ἡ ὁποία ἔκρυβεν ἕνα πονηρὸ γέλιο κάτω ἀπὸ τὴν βεντάλια της.

— Ὤ!», ἀπήντησεν ἡ Σουηδὶς μὲ ἕνα σκαστὸ γέλιο. «Τὸν φρουροῦν πολὺ καλά... Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσετε ὅτι εἶνε πολὺ εὐπειθής· αὐτὸ πρέπει νὰ τοῦ ἀναγνωρισθῇ.

Πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς ἀληθινὰ δυνατὸς διὰ νὰ σηκώσῃ μὲ εὐγένειαν τὸ βάρος ἑνὸς ἀληθινοῦ ἔρωτος, μὲ τὰ πόδια του ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλὰ τὸ κεφάλι του εἰς τὸν οὐρανόν. Αἱ γυναῖκες εἰς αὐτὸ εἶνε καλλίτεραι ἀπὸ τοὺς ἄνδρας· ἕνα μεγάλο αἴσθημα τὰς προφυλάσσει πάντοτε ἀπὸ τὰ μικρὰ πάθη, ἐνῷ ὁ ἄνδρας εἶνε πλέον εὐάλωτος εἰς αὐτά.

Ὁ Ζώρζ ἔπρεπε νὰ περιφρονήσῃ μίαν τέτοιαν ταπεινὴν εἰρωνείαν. Ἀπεναντίας ὅμως ἔνοιωσε τὸ βέλος αὐτὸ νὰ τοῦ διαπερᾷ τὴν καρδιὰν μὲ τὴν ἀγκιστρωτὴν αἰχμὴν τῆς γελοιοποιήσεως, ποὺ δὲν ἀποσπᾶται πλέον, ἅμα βυθισθῇ κάπου. Ἡ ματαιοδοξία του ἐνέπνευσεν ἐνδομύχως κάθε εἴδους κακὰς συμβουλάς.

Ἐπεβράδυνε τὸ βῆμά του καὶ ἀντὶ νὰ κατεβῇ τὴν σκάλαν, ἐμπῆκεν εἰς μίαν στοάν, ποὺ ἐξετείνετο καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῶν τριῶν αἰθουσῶν τῆς ὑποδοχῆς.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια!», ἐπρόφερε μὲ ἐλαφρότητα. «Ἡ Χριστίνα δὲν θὰ πάθῃ καθένα ἀνεπανόρθωτον κακόν, ἂν μὲ περιμένῃ μισὴν ὥραν περισσότερον. Τῆς ἀρέσει νὰ πλαγιάζῃ ἀργά. Μὰ τὴν ἀλήθεια, μὲ ἀπασχολεῖ πάρα πολὺ αὐτὴ ἡ γυναῖκα. Ἐδῶ καὶ ἕνα χρόνον!» Ἔρριψεν ἕνα βλέμμα εἰς ἕνα καθρέπτην, γιὰ νὰ διορθώσῃ τὴν ἐμφάνισίν του... «Αἱ» ἐψιθύρισε κυττάζοντας τὸν λαιμοδέτην του. Ἐκείνη μοῦ εἶχε δέσει τὸν κόμβον αὐτὸν μὲ τὰ χέρια της...»

(Ἀκολουθεῖ)